

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

28 päivänä huhtikuuta 2004 *

Yhdistetyissä asioissa T-124/02 ja T-156/02,

The Sunrider Corp., kotipaikka Torrance, Kalifornia (Yhdysvallat), edustajanaan
asianajaja A. Kockläuner,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asia-
miehenään G. Schneider,

vastaajana,

sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) valituslautakun-
nassa käydyn menettelyn muina osapuolina

Vitakraft-Werke Wührmann & Sohn, kotipaikka Bremen (Saksa),

asiassa T-124/02,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

ja

Friesland Brands BV, kotipaikka Leeuwarden (Alankomaat),

asiassa T-156/02,

jossa kantaja on asiassa T-124/02 nostanut kanteen sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) toisen valituslautakunnan 17.1.2002 tekemästä päätöksestä (asia R-386/2000-2), joka koskee Vitakraft-Werke Wührmann & Sohnin ja The Sunrider Corp:n välistä väitemenettelyä, ja asiassa T-156/02 nostanut kanteen sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) ensimmäisen valituslautakunnan 21.2.2002 tekemästä päätöksestä (asia R-34/2000-1), joka koskee Friesland Brands BV:n ja The Sunrider Corp:n välistä väitemenettelyä,

**EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),**

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. J. Forwood sekä tuomarit J. Pirrung ja A. W. H. Meij,

kirjaaja: apulaiskirjaaja B. Pastor,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 16.9.2003 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, 81 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Kulujen jakaminen

1. Väite-, menettämis-, mitättömyys- tai valitusmenettelyn hävinnyt osapuoli vastaa toisen osapuolen kuluista sekä kaikista tälle välttämättömistä menettelyyn liittyvistä kuluista — —.

2. Kuitenkin siltä osin kuin molemmat osapuolet häviävät yhdessä tai useammassa pääkohdassa tai siltä osin kuin on kohtuullista, väite- tai mitättömyysosasto tai valituslautakunta päättää toisenlaisesta kulujen jakamisesta.

3. Osapuoli, joka keskeyttää menettelyn peruuttamalla yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen, väitteen, menettämistä tai mitättömyyttä koskevan vaatimuksen tai kanteen taikka jättämällä yhteisön tavaramerkin uudistamatta

tai luopumalla siitä, vastaa toisen osapuolen maksuista sekä kuluista 1 ja 2 kohdassa säädetyin edellytyksin.

4. Jos tapauksessa ei tehdä päätöstä, väiteosasto, mitättömyysoosasto tai valituslautakunta päättävät kuluista harkintansa mukaan.

5. Jos osapuolet sopivat väiteosastossa, mitättömyysoosastossa tai valituslautakunnassa edellisistä kohdista poikkeavasta kulujen korvaamisesta, kyseinen osasto ottaa tämän sopimuksen huomioon.

— —”

- 2 Asetuksen N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13 päivänä joulukuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 51 säännön sanamuoto on seuraava:

”Valitusmaksujen takaisin maksaminen

Valitusmaksut määrätään takaisin maksettaviksi siinä tapauksessa, että valitus aiheuttaa ennakkotarkastuksen tai jos valituslautakunta katsoo, että valitus on hyväksyttävä ja takaisin maksaminen on kohtuullista huomattavan menettelyvirheen takia. Jos valitus aiheuttaa ennakkotarkastuksen, takaisin maksamisesta päättää se osasto, jonka päätös on riitautettu, ja muissa tapauksissa valituslautakunta.”

Asioiden tausta

Asia T-124/02

3 Kantaja teki 28.3.1996 sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (jäljempänä virasto) yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen. Tuon hakemuksen tekemispäiväksi vahvistettiin 1.4.1996.

4 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki VITATASTE.

5 Tavaramerkin rekisteröintiä haettiin tavaroille, jotka kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 5 ja 29 ja jotka vastaavat kunkin näiden luokan osalta seuraavaa kuvausta:

— luokka 5: ”Lääkkeet, farmascuttiset valmisteet, eläinlääkinnälliset valmisteet sekä kemialliset hygieniavalmisteet; dieettiravintoaineet ja ravintoainelisiä lääkinälliseen käyttöön; lastenruoka; vitamiineihin, hivenaineisiin ja/tai mineraaleihin perustuvat valmisteet dieettikäyttöön tai ravintoainelisiiksi; valmisteet ja aineet hammas- ja hammastekniseen käyttöön; ravintoainetiivisteet tai ravintoaineliset, nimittäin yrtil tai yrtilteet, kaikki terveydenhoitoon”

— luokka 29: ”Liha, kala, ei-elävät nilviäiset ja äyriäiset, siipikarja ja riista; lihat ja makkarat, merenelävät, siipikarja ja riista, myös säilötty ja pakastettu; hedelmät ja vihannekset (mukaan lukien sienet ja perunat, erityisesti ranskanperunat ja muut perunasta tehdyt tuotteet) säilötyt, pakastetut, kuivatut, keitetyt tai välittömästi nautittavaksi valmistetut; keitot tai keittosäilykkeet; herkkusalaatit; lihasta, kalasta, siipikarjasta, riistasta tai vihanneksista (myös pakastetuista) valmistetut ateriat; munat, maito, juustot ja muut maitotuotteet; enimmäkseen maitoon pohjautuvat juomat; enimmäkseen maidosta tai maitotuotteista tehdyt jälkiruoat; hillot, marmeladit, hedelmähillokkeet, hedelmä- ja kasvishyytelöt; liha- ja lihaliemiutteet; kasvisuutteet ja säilötyt yrtit keittiöön; ravintööljyt ja -rasvat, mukaan lukien margariini; lääkeaineita sisältämättömät yrttipohjaiset ravintotiivisteet tai ravintoainekorvikkeet, yrteistä valmistettu ruoka, myös välipalapatukat”.

- 6 Tavaramerkkihakemus julkaistiin yhteisön tavaramerkkilehdessä 12.1.1998.
- 7 Viraston valituslautakunnassa käydyn menettelyn toinen osapuoli teki 6.4.1998 asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 1 kohdan nojalla väitteen tavaramerkin rekisteröintiä vastaan kaikkien tavaramerkkihakemuksessa tarkoitettujen tavararyhmien osalta. Väite perustui luokkaan 5 kuuluvia eri tavaroita varten olevien saksalaisten tavaramerkkien VITAKRAFT ja VITA olemassaoloon.
- 8 Kantaja rajoitti 30.11.1998 päivätyllä kirjeellään tavaramerkkihakemukseen sisältyvien tavaroiden luetteloa siten, että se luopui vaatimasta tavaramerkin rekisteröintiä ”eläinlääkinnällisiä valmisteita” varten.

- 9 Kantaja pyysi 19.1.1999 päivätyllä kirjeellään muun muassa, että virasto ottaisi kaikissa tulevilla väitemenettelyn kuluja koskevissa päätöksissä huomioon sen, että suuri osa tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetuista tavaroista ei ollut samankaltaisia kuin ne tavarat, joita varten väitteen perusteena olevat tavaramerkit oli rekisteröity.
- 10 Valituslautakunnassa käydyn menettelyn toinen osapuoli peruutti väitteen 16.4.1999 päivätyllä kirjeellä.
- 11 Viraston väiteosasto ilmoitti 10.5.1999 päivätyllä kirjeellä kantajalle ja valituslautakunnassa käydyn menettelyn toiselle osapuolelle (jäljempänä ”väitemenettelyn osapuolet”) tekevänsä päätöksen väitemenettelyn kuluista asetuksen N:o 40/94 81 artiklan mukaisesti, jolleivät väitemenettelyn osapuolet ilmoittaisi sille niiden välillä asiassa tehdystä sopimuksesta ennen 10.7.1999.
- 12 Valituslautakunnassa käydyn menettelyn toinen osapuoli pyysi 30.12.1999 päivätyllä kirjeellään virastoa tekemään päätöksen väitemenettelyn kuluista.
- 13 Väiteosasto määräsi 16.3.2000 tekemällään päätöksellä asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohdan nojalla kantajan vastaamaan väitemenettelyn kuluista. Väiteosasto katsoi pääasiassa, että valituslautakunnassa käydyn menettelyn toinen osapuoli peruutti väitteen sen johdosta, että tavaramerkkihakemus peruutettiin osittain sen jälkeen, kun väitemenettelyn kontradiktoriaalinen vaihe oli alkanut.

- 14 Kantaja teki 13.4.2000 virastolle valituksen asetuksen N:o 40/94 59 artiklan nojalla. Se vaati, että väiteosaston päätös kumotaan, että valituslautakunnassa käydyn menettelyn toinen osapuoli määrätään vastaamaan väitemenettelyn kuluista ja että valitusmaksu palautetaan kantajalle asetuksen N:o 2868/95 51 säännön mukaisesti.
- 15 Viraston toinen valituslautakunta kumosi väiteosaston päätöksen 17.1.2002 tekemällään päätöksellä, joka annettiin tiedoksi kantajalle 9.4.2002 (jäljempänä asiassa T-124/02 tehty riidanalainen päätös), ja määräsi, että kumpikin väitemenettelyn osapuolista vastaa omista väite- ja valitusmenettelyissä aiheutuneista kuluistaan. Valituslautakunta katsoi pääasiassa, että väitemenettelyn kuluja koskeva päätös olisi pitänyt tehdä asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla. Se katsoi erityisesti, että asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kohtuullisuus edellytti kulujen jakamista väitemenettelyn osapuolten kesken, koska nämä olivat hakemuksen osittaisella peruuttamisella ja väitteen peruuttamisella ”kumpikin tietyiltä osin päättäneet menettelyn”.

Asia T-156/02

- 16 Kantaja teki 28.3.1996 virastolle yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen. Tuon hakemuksen tekemispäiväksi vahvistettiin 1.4.1996.
- 17 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki METABALANCE 44.

18 Tavaramerkin rekisteröintiä haettiin tavaroille, jotka kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 5 ja 29 ja jotka vastaavat kunkin näiden luokan osalta seuraavaa kuvausta:

— luokka 5: ”Lääkkeet, farmaseuttiset valmisteet, eläinlääkinnälliset valmisteet sekä kemialliset hygieniavalmisteet; dieettiravintoaineet ja ravintoainelisät lääkinälliseen käyttöön; lastenruoka; vitamiineihin, hivenaineisiin ja/tai mineraaleihin perustuvat valmisteet dieettikäyttöön tai ravintoaineliksi; valmisteet ja aineet hammas- ja hammastekniseen käyttöön; ravintoainetiivistet tai ravintoainelisät, nimittäin yrjit tai yrjtiteet, kaikki terveydenhoitoon”

— luokka 29: ”Liha, kala, ei-elävät nilviäiset ja äyriäiset, siipikarja ja riista; lihat ja makkarat, kalat ja äyriäiset, siipikarja ja riista, myös säilötty tai pakastettu; hedelmät ja vihannekset (mukaan lukien sienet ja perunat, erityisesti ranskanperunat ja muut perunatuotteet) säilöttyinä, pakastettuna, kuivattuna, keitettynä tai heti nautittaviksi valmiina; keitot tai keittosäilykkeet; herkkusalaatit; liha-, kala-, siipikarja-, riista- ja vihannesruuat, myös pakastettuna; munat, maito, juustot ja muut maitotuotteet; enimmäkseen maitoon pohjautuvat juomat; enimmäkseen maidosta tai maitotuotteista tehtyt jälkiruoat; hillot, marmeladit, hedelmähillokkeet, hedelmä- ja vihanneshyytelöt; liha- ja lihaliemiutteen; kasvisuutteen ja ruoanlaittoon tarkoitettut säilötty yrjit; ravintoöljyt ja -rasvat, mukaan lukien margariini; lääkeaineita sisältämättömät yrjtipohjaiset ravintoainetiivistet tai ravintoainelisät, yrjiruuat, myös välipalapatukkoina”.

19 Tavaramerkkihakemus julkaistiin yhteisön tavaramerkkilehdessä 14.4.1998.

- 20 Valituslautakunnassa käydyn menettelyn toinen osapuoli teki 13.7.1998 asetuk-
sen N:o 40/94 42 artiklan 1 kohdan nojalla väitteen tavaramerkin rekisteröintiä
vastaan kaikkien tavaramerkkihakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden osalta.
Väite perustui luokkiin 3, 5, 29, 30, 31 ja 32 kuuluvia eri tavaroita varten eri
jäsenvaltioissa rekisteröityjen tavaramerkkien BALANCE ja BALANS olemas-
saoloon.
- 21 Kantaja rajoitti 16.4.1999 päivätyllä kirjeellään tavaramerkkihakemukseen
sisältyvien tavaroiden luetteloa siten, että se luopui vaatimasta tavaramerkin
rekisteröintiä seuraavia tavaroita varten: ”munat, maito, juustot ja muut
maitotuotteet; enimmäkseen maitoon pohjautuvat juomat; enimmäkseen mai-
dosta tai maitotuotteista tehdyt jälkiruoat; ravintoöljyt ja -rasvat, mukaan lukien
margariini”. Se myös ilmoitti virastolle, että väitemenettelyn osapuolet olivat
päässeet asiassa sovintoratkaisuun ja että tavaramerkkihakemukseen sisältyvien
tavaroiden luettelon rajoittaminen liittyi siihen.
- 22 Valituslautakunnassa käydyn menettelyn toinen osapuoli peruutti väitteen
11.5.1999 päivätyllä kirjeellä, joka vahvistettiin 17.6.1999 päivätyllä kirjeellä.
- 23 Väiteosasto ilmoitti 28.6.1999 päivätyllä kirjeellä väitemenettelyn osapuolille
tekevänsä päätöksen väitemenettelyn kuluista asetuksen N:o 40/94 81 artiklan
mukaisesti, jolleivät väitemenettelyn osapuolet ilmoittaisi sille niiden välillä
asiassa tehdystä sopimuksesta ennen 28.8.1999.
- 24 Kantaja ilmoitti 17.8.1999 päivätyllä kirjeellään virastolle, että väitemenettelyn
osapuolten välillä ei ollut tehty sopimusta väitemenettelyn kuluista ja pyysi
virastoa tekemään päätöksen asiasta. Lisäksi kantaja pyysi virastoa ottamaan
tehtävässä päätöksessä huomioon sen, että suuri osa tavaramerkkihakemuksessa

tarkoitetuista tavaroista ei ollut samankaltaisia kuin ne tavarat, joita varten väitteen perusteena olevat tavaramerkit oli rekisteröity.

- 25 Väiteosasto määräsi 30.11.1999 tekemällään päätöksellä asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohdan nojalla kantajan vastaamaan väitemenettelyn kuluista. Väiteosasto katsoi pääasiassa, että valituslautakunnassa käydyn menettelyn toinen osapuoli peruutti väitteen sen johdosta, että tavaramerkkihakemus peruutettiin osittain sen jälkeen, kun väitemenettelyn kontradiktorinen vaihe oli alkanut.
- 26 Kantaja teki 16.12.1999 virastolle valituksen asetuksen N:o 40/94 59 artiklan nojalla. Se vaati, että väiteosaston päätös kumotaan, että valituslautakunnassa käydyn menettelyn toinen osapuoli määrätään vastaamaan väitemenettelyn kuluista ja että valitusmaksu palautetaan kantajalle asetuksen N:o 2868/95 51 säännön mukaisesti.
- 27 Viraston ensimmäinen valituslautakunta kumosi väiteosaston päätöksen 21.2.2002 tekemällään päätöksellä, joka annettiin kantajalle tiedoksi 13.3.2002 (jäljempänä asiassa T-156/02 tehty riidanalainen päätös), ja määräsi, että kumpikin väitemenettelyn osapuolista vastaa puolesta väitemaksua sekä omista kuluistaan väite- ja valitusmenettelyissä. Lisäksi se määräsi valitusmaksun palautettavaksi kantajalle. Valituslautakunta katsoi pääasiassa, että väitemenettelyn kuluja koskeva päätös olisi pitänyt tehdä asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla. Se katsoi erityisesti, että kulut oli syytä määrätä jaettavaksi väitemenettelyn osapuolten kesken, koska hakemuksen osittaisella peruuttamisella ja väitteen peruuttamisella ”osapuolten välinen riita oli päätetty yhteisellä sopimuksella”. Valitusmaksun palauttamisen osalta valituslautakunta totesi, että väiteosasto oli hylännyt implisiittisesti ja perusteita esittämättä kantajan

17.8.1999 päivätyssä kirjeessään esittämän vaatimuksen siitä, että väitemenettelyn kuluja koskevassa päätöksessä otettaisiin huomioon väitteen laajuus. Valituslautakunta katsoi tämän johdosta, että väiteosaston päätöksen osalta oli rikottu olennaisia menettelymääräyksiä.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

- 28 Kantaja nosti käsiteltävänä olevat kanteet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 17.4.2002 ja 15.5.2002 jättämällä kanteet kannekirjelmillä, jotka rekisteröitiin asianumeroilla T-124/02 ja T-156/02.
- 29 Virasto toimitti vastinekirjelmänsä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 4.9.2002.
- 30 Asiat T-124/02 ja T-156/02 yhdistettiin suullista käsittelyä ja tuomiota varten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtajan 3.7.2003 antamalla määräyksellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti.
- 31 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa osittain asiassa T-124/02 tehdyn riidanalaisen päätöksen, eli siltä osin kuin siinä on määrätty kantaja vastaamaan omista kuluistaan väite- ja valitusmenettelyissä ja siltä osin kuin siinä ei ole määrätty valitusmaksua palautettavaksi kantajalle

— kumoaa osittain asiassa T-156/02 tehdyn riidanalaisen päätöksen, eli siltä osin kuin siinä on määrätty kantaja vastaamaan omista kuluistaan väite- ja valitusmenettelyissä

— määrää viraston korvaamaan oikeudenkäyntikulut asioissa T-124/02 ja T-156/02.

32 Virasto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin asioissa T-124/02 ja T-156/02

— hylkää kanteet ja

— määrää kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

33 Kantaja esittää asiassa T-124/02 pääasiassa kaksi erillistä vaatimusta. Toisella pyritään siihen, että riidanalainen päätös kumottaisiin siltä osin kuin siinä on määrätty kantaja vastaamaan omista kuluistaan väite- ja valitusmenettelyissä. Toisella vaatimuksella pyritään siihen, että riidanalainen päätös kumottaisiin siltä osin kuin siinä ei ole määrätty valitusmaksua palautettavaksi kantajalle. Asiassa T-156/02 kantaja esittää ainoastaan yhden vaatimuksen, joka vastaa asiassa T-124/02 esitettyä ensimmäistä vaatimusta.

- 34 Kantaja esittää asiassa T-124/02 esittämänsä ensimmäisen vaatimuksen ja asiassa T-156/02 nostamansa kanteen tueksi kaksi kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste koskee sitä, että riidanalaiset päätökset olisi tullut perustaa asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 4 kohtaan eikä kyseisen artiklan 3 kohtaan. Toinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 2 ja 3 kohdan virheellistä soveltamista. Asiassa T-124/02 esittämänsä toisen vaatimuksen tueksi kantaja vetoaa kahteen muuhun kanneperusteeseen, jotka koskevat asetuksen N:o 2868/95 51 säännön rikkomista ja perusteluvollisuuden laiminlyöntiä.

Väite- ja valitusmenettelyjen kuluja koskevat vaatimukset

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee sitä, että riidanalaiset päätökset olisi tullut perustaa asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 4 kohtaan eikä kyseisen artiklan 3 kohtaan

— Asianomaisten lausumat

- 35 Kantaja väittää, että väitemenettelyt olivat jääneet vaille kohdetta osapuolten välillä tehtyjen sovintoratkaisujen johdosta. Kantajan mukaan väitemenettelyjen kuluja koskevat päätökset olisi näin ollen tullut perustaa asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 4 kohtaan, eikä kyseisen artiklan 3 kohtaan. Kantaja väittää, että esillä olevassa tapauksessa ensin mainittu säännös on viimeksi mainittuun säännökseen nähden *lex specialis*.
- 36 Virasto katsoo, että valituslautakunnat ovat perustellusti perustaneet riidanalaiset päätökset asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohtaan. Virasto toteaa tältä osin, että tuossa säännöksessä tarkoitetaan tapauksia, joissa — kuten tässä —

hallinnollinen menettely päätetään tuon menettelyn osapuolten tekemällä, menettelyyn liittyvällä toimella. Viraston mukaan samaisen asetuksen 81 artiklan 4 kohta sitä vastoin soveltuu ainoastaan silloin, kun tuollainen menettely jää vaille kohdetta menettelyn ulkopuolisista syistä, kuten väitteen perusteena olevan tavaramerkin poistaminen rekisteristä tai tavaramerkkihakemuksen hylkääminen jonkin muun väitteen johdosta. Niinpä viraston mukaan asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohta on *lex specialis* samaisen artiklan 4 kohtaan nähden.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 37 Kuten virasto perustellusti toteaa, asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohdassa tarkoitetaan tapauksia, joissa hallinnollinen menettely päättyy sen yhden osapuolen tekemällä yksipuolisella prosessuaalisella toimella, tai — yhteisön tavaramerkin rekisteröinnin uusimatta jättämisen osalta — jopa prosessuaalisen toimen laiminlyönnillä. Tässä tarkoitettuja toimia ovat muun muassa jonkin muun prosessuaalisen toimen — kuten tavaramerkkihakemuksen, väitteen tai valituksen — peruuttaminen. Tässä säännöksessä ei tehdä tältä osin eroa sen mukaan, oliko peruutettu prosessuaalinen toimi kysessä olevan menettelyn aloittava toimi vai jokin muu toimi. Viimeksi mainitussa tapauksessa, esimerkiksi silloin kun tavaramerkkihakemus peruutetaan väitemenettelyn aikana, tuo menettely jää vaille kohdetta, minkä johdosta asiassa ei ole tarvetta antaa ratkaisua. Sitä vastoin asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 4 kohdassa tarkoitetaan yleisesti kaikkia tapauksia, joissa asiassa ei ole tarvetta antaa ratkaisua.

- 38 Niinpä sekä näiden säännösten sanamuodosta että niiden yleisestä rakenteesta käy ilmi, että asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohta on *lex specialis* samaisen artiklan 4 kohtaan nähden, koska 3 kohta kattaa tapaukset, joissa se seikka, että menettely jää vaille kohdetta, on seurausta menettelyyn liittyvän toimen yksipuolisesta peruuttamisesta.

- 39 Lisäksi asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohta soveltuu myös silloin, kun inter partes -menettelyssä (menettely, jolle on ominaista kaksiasianosaissuhde) kukin asianosainen peruuttaa tekemänsä menettelyyn liittyvän toimen. Tältä osin ei tuon säännöksen soveltamisen kannalta ole merkitystä sillä, onko menettelyyn liittyvän yhden tai useamman toimen peruuttaminen seurausta osapuolten välillä kyseessä olevan menettelyn ulkopuolella tehdystä sopimuksesta.
- 40 Esillä olevassa tapauksessa kantaja on osittain päättänyt väitemenettelyt rajoittamalla tavaramerkkihakemuksiinsa sisältyvien tavaroiden luetteloa. Nämä menettelyt jäivät tuolta osin vaille kohdetta ilman, että asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 4 kohta kuitenkaan soveltuisi. Lisäksi siltä osin kuin väitemenettelyt eivät vielä olleet jääneet vaille kohdetta tavaraluetteloiden rajoittamisen johdosta, valituslautakunnissa käytyjen menettelyjen toiset osapuolet päättivät nuo menettelyt peruuttamalla väitteet.
- 41 Tässä tilanteessa valituslautakunnat ovat perustellusti perustaneet väitemenettelyjen kuluja koskevat päätöksensä yksinomaan asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohtaan.
- 42 Näin ollen ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 2 ja 3 kohdan säännösten virheellistä soveltamista

— Asianosaisten lausumat

- 43 Kantaja väittää, että valituslautakunnat ovat soveltaneet virheellisesti asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 2 ja 3 kohdan säännöksiä. Se väittää tältä osin, että

asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kohtuuden mukainen päätös edellyttää, että väitteen menestymisedellytykset tutkitaan edes summaarisesti. Kantaja viittaa tässä yhteydessä Zivilprozessordnungin (Saksan siviiliprosessilaki) 91a §:ään, jossa on oikeuskäytännössä tulkittu edellytettävän tällaista summaarista tutkintaa. Kantajan mukaan tämä arviointiperuste soveltuu esillä olevassa asiassa asetuksen N:o 40/94 79 artiklan nojalla. Kantajan mukaan valituslautakunnat ovat nimenomaisesti jättäneet tutkimatta väitteen menestymismahdollisuudet. Näin ollen riidanalaiset päätökset, joissa mekaanisesti määrätään kulujen jakamisesta väitemenettelyn osapuolten kesken, eivät ole kohtuullisia.

44 Kantaja väittää, että jos valituslautakunnat olisivat asianmukaisesti tutkinet — vaikka vain summaarisesti — väitteiden menestymismahdollisuudet, niiden olisi pitänyt päätellä, että kaikki väitemenettelyjen kulut olisi kyseisissä kahdessa tapauksessa täytynyt määrätä valituslautakunnassa käydyn menettelyn toisen osapuolen maksettaviksi. Kantajan mukaan näiden osapuolten esittämät väitteet oli nimittäin tuomittu epäonnistumaan.

45 Kantaja vetoaa tältä osin ensinnäkin selvään eroon, joka sen mielestä on yhtäältä rekisteröitäviksi haettujen tavaramerkkien ja toisaalta väitteiden perusteena olleiden tavaramerkkien välillä.

46 Erityisesti asian T-124/02 osalta kantaja viittaa toiseksi elementin ”vita” vähäiseen erottamiskykyyn. Lopuksi kantaja väittää, että tavaramerkkihakemuksessa tarkoitettut tavarat eivät kyseisen hakemuksen rajoittamisen jälkeen ole samankaltaisia kuin tavarat, joita varten väitteen perusteena olleet tavamerkit oli rekisteröity.

- 47 Asian T-156/02 osalta kantaja vetoaa lisäksi siihen, että väitteen perusteena olleiden tavaramerkkien tosiasiallista käyttöä tai — joidenkin näiden tavaramerkkien osalta — oikeudellista pätevyyttä ei ole näytetty.
- 48 Lisäksi kantajan mukaan valituslautakunnat ovat loukanneet suhteellisuusperiaatetta määrätessään yhden osapuolen vastaamaan 50 prosentista väitemenettelyn kuluista, vaikka kyseinen osapuoli peruutti hakemuksen ainoastaan kahdeksan tavararyhmän (asiassa T-156/02) tai jopa yhden ainoan tavararyhmän (asiassa T-124/02) osalta tavaramerkkihakemuksissa tarkoitettujen yhteensä 50–60 tavararyhmän joukosta.
- 49 Kantaja vetoaa tässä yhteydessä joukkoon yleisluontoisia argumentteja, jotka sen mukaan puhuvat valituslautakuntien toteuttamaa kulujen jakoa vastaan. Kantaja katsoo ensinnäkin, että kyseisestä ratkaisusta seuraa, että ilmeisen perusteeton väite ei johda mihinkään haitalliseen seuraamukseen. Toiseksi kantajan mukaan toimijat tekevät helposti väitteen tavaramerkin rekisteröintiä vastaan kaikkien tavaramerkkihakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden osalta, koska niiden ei tarvitse pelätä mitään epäedullista seuraamusta kulujen osalta siinä tapauksessa, että väitemenettely päättyy enneaikaisesti. Kolmanneksi kantaja toteaa, että tavaramerkin hakijoilla ei ole mitään syytä päättää selvästi epäonnistumaan tuomittua väitemenettelyä rajoittamalla niiden tavaroiden luetteloa, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä on haettu, koska tämä johtaisi epäedullisempaan päätökseen menettelyn kulujen osalta kuin silloin, jos virasto antaisi ratkaisun väitteestä kontradiktorisessa menettelyssä.
- 50 Virasto vastaa, että valituslautakunnat ovat soveltaneet oikein asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 2 ja 3 kohdan säännöksiä. Se toteaa, että asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 2 kohdassa ei täsmennetä kulujen jakamista koskevan päätöksen tekemisessä noudatettavia yksityiskohtaisia sääntöjä. Viraston mukaan sekä tuossa säännöksessä säädetyn kohtuullisuussäännön soveltaminen että sen

perusteella yksittäistapauksessa tehdyt päätökset kuuluvat näin ollen valituslautakuntien harkintavallan piiriin, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valvonta rajoittuu tuon harkintavallan mahdollista väärinkäyttöä koskevaan kysymykseen. Virasto toteaa, että esillä olevassa tapauksessa ei ole mitään näyttöä siitä, että valituslautakunnat olisivat käyttäneet harkintavaltaansa väärin.

51 Viraston mukaan tilanne esillä olevissa asioissa, joille on ominaista se, että kumpikin väitemenettelyn osapuolista päätti tuon menettelyn — toinen peruuttamalla osittain tavaramerkkihakemuksen ja toinen peruuttamalla väitteen — on rinnastettavissa tilanteeseen, jossa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen osapuolen ja osa toisen osapuolen hyväksi.

52 Virasto toteaa erityisesti, että valituslautakunnilla ei ollut velvollisuutta tutkia väitteen menestymismahdollisuuksia. Se toteaa tältä osin, että jäsenvaltioiden hallintomenettelyjä ja oikeudenkäyntimenettelyjä koskevaan lainsäädäntöön tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestykseen ei sisälly sääntöä, jonka mukaan sellaisen menettelyn kuluja koskevassa päätöksessä, joka on päättynyt osapuolten tiettyjen toimien johdosta, tulisi ottaa huomioon vaatimusten menestymismahdollisuudet tai edes menettelyn senhetkinen tilanne.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

53 Asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohdan mukaan osapuoli, joka keskeyttää menettelyn peruuttamalla yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen, väitteen, menettämistä tai mitättömyyttä koskevan vaatimuksen tai kanteen taikka jättämällä yhteisön tavaramerkin uudistamatta tai luopumalla siitä, vastaa toisen osapuolen maksuista sekä kuluista 1 ja 2 kohdassa säädetyn edellytyksin. Saman

artiklan 1 kohdan mukaan väite-, menettämisen-, mitättömyys- tai valitusmenettelyn hävinnyt osapuoli vastaa toisen osapuolen kuluista sekä kaikista tälle välttämättömistä menettelyyn liittyvistä kuluista.

- 54 Tästä seuraa väitemenettelyn osalta, että osapuoli, joka päättää tällaisen menettelyn luopumalla vaatimuksistaan, muun muassa peruuttamalla tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tai väitteen, rinnastetaan hävinneeseen osapuoleen ja sen on siis periaatteessa vastattava toisen osapuolen maksuista ja kuluista. Tästä säännöstä poiketaan ainoastaan silloin, kun asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 2 kohta soveltuu asiaan; kyseisen säännöksen mukaan ”siltä osin kuin molemmat osapuolet häviävät yhdessä tai useammassa pääkohdassa tai siltä osin kuin on kohtuullista, väite- tai mitättömyysosasto tai valituslautakunta päättää toisenlaisesta kulujen jakamisesta”. Vaikka tässä säännöksessä säädetäänkin kahdesta eri tapauksesta, jotka antavat aiheutta jakaa kulut tuon artiklan 1 kohdassa säädetystä poikkeavalla tavalla, se ei estä näiden kahden tapauksen samanaikaista esiintymistä. Niinpä jos kulut jaetaan sillä perusteella, että osa vaatimuksista on ratkaistu toisen osapuolen ja osa toisen osapuolen hyväksi, virasto voi ottaa huomioon kohtuullisuuden vaatimukset, jos kulujen jakaminen ainoastaan sen perusteella, miten esitetyt vaatimukset ovat menestyneet, johtaisi kohtuuttomaan tulokseen. Näin ollen virastolla on laaja päätösvalta kulujen konkreettisessa jakamisessa osapuolten välillä.
- 55 Nyt esillä olevissa asioissa yhtäältä tavaramerkkihakemukset peruutettiin osittain. Toisaalta myös väitteet peruutettiin osittain siltä osin kuin väitemenettelyt eivät vielä olleet jääneet vaille kohdetta tavaramerkkihakemusten rajoittamisen johdosta. Näin ollen kumpikin osapuolista luopui osittain vaatimuksistaan.
- 56 Tämä tapaus on rinnastettava tapaukseen, jossa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen osapuolen ja osa toisen osapuolen hyväksi. Nimittäin siinä asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohdassa tarkoitettussa tapauksessa, jossa viraston ei tavaramerkkihakemuksen tai väitteen peruuttamisen johdosta tarvitse antaa

ratkaisua väitteestä, ei määritelmänmukaisesti voi olla mitään häviävää osapuolta. Niinpä tuossa tapauksessa viittauksella 81 artiklan 2 kohtaan on merkitystä ainoastaan, jos kyseisiä säännöksiä tulkitaan siten, että tapaus, jossa hallinnollisen menettelyn kumpikin osapuoli häviää asian osittain, rinnastetaan tapaukseen, jossa kumpikin näistä osapuolista luopuu osittain vaatimuksistaan. Lisäksi olisi epä johdonmukaista olla rinnastamatta vaatimuksistaan osittain luopunutta osapuolta asian osittain hävinneeseen osapuoleen. Kuten edellä 54 kohdassa on todettu, tällainen rinnastus tehdään nimittäin asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 1 ja 3 kohdassa sellaisen osapuolen osalta, joka luopuu vaatimuksistaan kokonaan.

- 57 Näin ollen valituslautakunnat saattoivat esillä olevassa tapauksessa perustellusti ottaa huomioon kohtuuden päättäessään kulujen tosiasiallisesta jakamisesta osapuolten välillä, koska niillä on tältä osin laaja päätösvalta.
- 58 Toisin kuin kantaja väittää, valituslautakunnat eivät jakaessaan kuluja osapuolten kesken olleet velvollisia tutkimaan — edes summaarisesti — kunkin osapuolen mahdollisuuksia voittaa kyseessä olevissa menettelyissä. Olisi nimittäin prosessiekonomian vastaista tutkia väitteen aiheellisuutta ainoastaan kulujen jakamista varten.
- 59 On totta, että kyseisissä kahdessa asiassa tavaramerkkihakemuksiin sisältyneiden tavaraluetteloiden supistaminen koski ainoastaan vähäistä määrää tavaroita tavaramerkkihakemuksissa mainittujen tavaroiden kokonaisuutensa verrattuna ja että niin muodoin väitemenettelyt jäivät tämän rajoittamisen johdosta vaille kohdetta ainoastaan vähäisessä määrin. Sitä vastoin väitteiden peruutukset koskivat merkittävää osaa tavaramerkkihakemuksissa tarkoitetuista tavaroista. Näin ollen valituslautakunnissa käytyjen menettelyjen toiset osapuolet luopuivat vaatimuksistaan suuremmalta osin kuin kantaja.

- 60 Valituslautakunnat eivät silti kulut väitemenettelyn osapuolten kesken jakaakseen olleet myöskään velvollisia ottamaan huomioon sitä täsmällistä laajuutta, jolta osin kukin näistä osapuolista oli luopunut vaatimuksistaan. Kuten edellä 54 kohdassa on todettu, valituslautakunnilla on nimittäin laaja päätösvalta asiassa. Tässä yhteydessä on myös syytä huomata, että maksuista virastolle 13 päivänä joulukuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2869/95 (EYVL L 303, s. 33) 2 artiklan 5 kohdan mukaan väitemaksun — joka asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 1 kohdan ja asetuksen N:o 2868/95 94 säännön 6 kohdan mukaan on korvattava kulu — määrä ei riipu niiden tuotteiden lukumäärästä, joiden osalta väitteen tekijä haluaa estää rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin rekisteröinnin. Samoin on näiden säännösten mukaisesti myös muiden korvattavien kulujen kuten muun muassa asiamieskulujen osalta. Niin muodoin se, että väitteentekijä luopuu vaatimuksistaan suuremmalta osin kuin tavaramerkkirekisteröinnin hakija, ei merkitse sitä, että kohtuus vaatisi sitä vastaamaan suuremmasta osasta väitemenettelyn kuluja.
- 61 Näin ollen valituslautakunnat eivät jättäneet huomiotta kohtuullisuusvaatimuksia määrätessään asiassa T-124/02, että kumpikin väitemenettelyn osapuolista vastaa omista kuluistaan väite- ja valitusmenettelyissä ja asiassa T-156/02, että kumpikin väitemenettelyn osapuolista vastaa puolesta väitemaksua sekä omista kuluistaan väite- ja valitusmenettelyissä.
- 62 Tästä seuraa, että toinen kanneperuste on hylättävä.
- 63 Näin ollen vaatimukset siitä, että riidanalaiset päätökset kumottaisiin siltä osin kuin niissä määrätään kantaja vastaamaan omista kuluistaan väite- ja valitusmenettelyissä, on hylättävä.

Vaativuus, joka koskee valitusmaksun palauttamista asiassa T-124/02

Asianosaisten lausumat

- 64 Kantaja väittää ensinnäkin, että asiassa T-124/02 tehty riidanalainen päätös on asetuksen N:o 2868/95 51 säännön vastainen. Kantajan mukaan toinen valituslautakunta on virheellisesti jättänyt määräämättä valitusmaksun palautettavaksi sille, vaikka väiteosaston päätöksen osalta oli rikottu olennaisia menettelymääräyksiä. Kantaja väittää tältä osin, että väiteosasto ei ottanut huomioon eikä edes maininnut kantajan 19.1.1999 päivätyssä kirjeessään esittämää argumenttia siitä, että tulevassa väitemenettelyn kuluja koskevassa päätöksessä tulisi ottaa huomioon väitteen laajuus.
- 65 Toiseksi kantaja moittii toista valituslautakuntaa siitä, että tämä on laiminlyönyt perusteluvollisuutensa, koska se on asiassa T-124/02 tehdyssä riidanalaisessa päätöksessä jättänyt mainitsematta syyt, joiden vuoksi se ei hyväksynyt valitusmaksun palauttamista koskevaa vaatimusta, jonka kantaja oli esittänyt virastolle tekemänsä valituksen perusteet sisältävässä kirjelmässä.
- 66 Virasto vastaa yhtäältä, että kantaja ei virastolle tekemänsä valituksen perusteet sisältävässä kirjelmässä vedonnut valitusmaksun palauttamista koskevan vaatimuksensa tueksi siihen, että väiteosasto olisi rikkonut olennaisia menettelymääräyksiä. Viraston mukaan kantaja on kyseisessä kirjelmässään sitä vastoin ainoastaan moittinut väiteosastoa siitä, että tämä oli tullut väärin asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohtaa. Lisäksi virasto toteaa, että minkään seikan perusteella ei voida päätellä, että väiteosaston päätöksen osalta olisi rikottu olennaisia menettelymääräyksiä.

- 67 Toisaalta virasto katsoo, että koska valitusmaksun palauttamisen edellytykset aivan ilmeisesti eivät esillä olevassa tapauksessa täyttyneet, toinen valituslautakunta ei ollut velvollinen täsmentämään syitä, joiden vuoksi se ei ollut hyväksynyt sitä koskevaa vaatimusta. Viraston mukaan valitusmaksua koskeva valituslautakunnan päätös sisältyy implisiittisesti sen päätökseen, joka koskee kuluja yleisesti. Virasto toteaa tässä yhteydessä, että asetuksen N:o 2868/95 51 säännön soveltaminen edellyttää, että kyseessä oleva osapuoli on voittanut asian kokonaan. Virasto muistuttaa, että esillä olevassa asiassa valituslautakunta oli hyväksynyt ainoastaan osittain kantajan vaatimuksen siitä, että valituslautakunnassa käydyn menettelyn toinen osapuoli määrättäisiin vastaamaan väitemenettelyn kuluista.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 68 Asetuksen N:o 2868/95 51 säännön rikkomista koskevan kanneperusteen osalta on huomattava, että tuon säännöksen mukaan valitusmaksut määrätään palautettaviksi siinä tapauksessa, että valitus aiheuttaa ennakkotarkastuksen tai jos valituslautakunta katsoo, että valitus on hyväksyttävä ja palauttaminen on kohtuullista huomattavan menettelyvirheen takia. Jos valitus aiheuttaa ennakkotarkastuksen, palauttamisesta päättää se osasto, jonka päätös on riitautettu, ja muissa tapauksissa valituslautakunta.
- 69 Tämän säännöksen sanamuodosta käy ilmi, että päätös valitusmaksun määräämisestä palautettavaksi tehdään viran puolesta ilman, että osapuolen, joka on valittanut asiassa virastolle, tarvitsee esittää mitään tätä koskevaa vaatimusta.
- 70 Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että valituslautakunta olisi joka kerta päätöksen kumotessaan velvollinen viran puolesta tutkimaan, onko kyseessä olevan päätöksen osalta rikottu olennaisia menettelymääräyksiä siten, että asetuksen N:o 2868/95 51 säännön soveltaminen voi olla perusteltua. Tällainen

velvollisuus ei voi myöskään seurata yhden osapuolen esittämästä, valitusmaksun palauttamista koskevasta vaatimuksesta silloin, kun tuota vaatimusta ei tueta konkreettisilla väitteillä, joilla pyritään osoittamaan olennaisia menettelymääräyksiä rikotun.

- 71 Koska kantaja ei ole valituksensa perusteet sisältävässä kirjelmässä vedonnut mihinkään olennaisten menettelymääräysten rikkomiseen väiteosaston päätöksen osalta, valituslautakunta ei ole rikkonut asetuksen N:o 2868/95 51 sääntöä, kun se on implisiittisesti hylännyt kantajan vaatimuksen. Esillä oleva kanneperuste on näin ollen hylättävä.
- 72 Perusteluvollisuuden laiminlyöntiä koskevan kanneperusteen osalta on syytä muistuttaa, että asetuksen N:o 40/94 73 artiklan ensimmäisen virkkeen mukaan viraston päätökset on perusteltava. Tällä velvollisuudella on sama ulottuvuus kuin EY 253 artiklassa vahvistetulla velvollisuudella.
- 73 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yksittäispäätöksiä koskevalla perusteluvollisuudella on kaksi tavoitetta: antaa asianomaisille tieto toteutettujen toimenpiteiden perusteluista, jotta ne voisivat puolustaa oikeuksiaan, ja antaa yhteisöjen tuomioistuimille mahdollisuus valvoa päätöksen laillisuutta (ks. mm. asia C-350/88, Delacre ym. v. komissio, tuomio 14.2.1990, Kok. 1990, s. I-395, 15 kohta; asia T-188/98, Kuijter v. neuvosto, tuomio 6.4.2000, Kok. 2000, s. II-1959, 36 kohta ja asia T-388/00, Institut für Lernsysteme v. SMHV — Educational Services (ELS), tuomio 23.10.2002, Kok. 2002, s. II-4301, 59 kohta). Tutkittaessa sitä, täyttävätkö päätöksen perustelut nämä vaatimukset, on päätöksen sanamuodon lisäksi otettava huomioon myös asiayhteys ja kaikki kyseistä alaa koskevat oikeussäännöt (asia C-122/94, komissio v. neuvosto, tuomio 29.2.1996, Kok. 1996, s. I-881, 29 kohta ja em. asia Kuijter v. neuvosto, tuomion 36 kohta).

- 74 Esillä olevassa tapauksessa on tutkittava, onko — kuten kantaja väittää — valituslautakunta laiminlyönyt perusteluvollisuutensa jättäessään ilmaise-matta, miksi se ei ollut määrännyt valitusmaksua palautettavaksi kantajalle, vaikka tämä oli vaatinut sitä valituksensa perusteet sisältävässä kirjelmässä.
- 75 On totta, että valituslautakunta olisi ollut velvollinen vastaamaan — edes summaarisesti — kantajan mahdollisiin väitteisiin, joilla pyritään osoittamaan, että asetuksen N:o 2868/95 51 säännössä lausutut edellytykset, ja erityisesti edellytys siitä, että päätöksen ensimmäisenä asteena tehnyt viraston osasto on rikkonut olennaisia menettelymääräyksiä, täytyivät esillä olevassa tapauksessa. On kuitenkin todettava, että kantaja ei ole valituksensa perusteet sisältävässä kirjelmässä esittänyt mitään tämänlaatuista seikkaa. Kuten virasto perustellusti korostaa, kantaja on päinvastoin rajoittunut toteamaan, että väiteosasto oli tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan asetuksen N:o 40/94 81 artiklan 3 kohtaa.
- 76 Tästä seuraa, että valituslautakunta ei ole laiminlyönyt perusteluvollisuuttaan jättäessään ilmaise-matta, miksi se ei ollut määrännyt valitusmaksua palautetta-vaksi kantajalle. Näin ollen myös asetuksen N:o 40/94 73 artiklan ensimmäisen virkkeen rikkomista kokeva kanneperuste on hylättävä.
- 77 Kantajan vaatimus siitä, että riidanalainen päätös kumottaisiin siltä osin kuin siinä ei ole määrätty valitusmaksua palautettavaksi sille, on näin ollen perus-teeton.
- 78 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 79 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on vastaajan vaatimusten mukaisesti veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Kanteet hylätään.
- 2) Kantaja veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Forwood

Pirrung

Meij

Julistettiin Luxemburgissa 28 päivänä huhtikuuta 2004.

H. Jung

kirjaaja

N. J. Forwood

jaoston puheenjohtaja